

İSTANBUL YÜKSEK ÖĞRENİM KÜLTÜR DERNEĞİ YAYIN ORGANIDIR

BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ KAVGASINDA GENÇLİK.

I. EMPERYALİZM VE YÜKSEK ÖĞRENİM GENÇLİĞİ.

Bugüne kadar, kısaca, üniversite gençliğinin birçok nedenlerden dolayı devrimci mücadelede halkımızın yanında olduğunu söyledik. Bu nedenlere biraz daha yakından bakmakta kuşkusuz yarar vardır.

Bilindiği gibi üniversite gençliği, üretime katılmaksızın üleşimden pay alan sosyal bir kategoriye oluşturur. Bu kategoriye dahil olan kişilerin en belirgin özellikleri ise bir geçiş süreci içinde olmalarıdır. Yani mevcut durumda toplumdaki sınıf ve tabakalara, kökenleri dolayısıyla bağlı olan ve gelecekte üretime katılmaya hazırlanan bu gençler, eninde sonunda toplumun bu temel sınıf ve tabakalarından birine fiilen dahil olacaklardır.

Bu durumda, bir geçiş süreci içinde bulunan üniversite gençliğinin katı üretim ilişkilerinden kopuk, ve olanakları sayesi de hızlı bir bilinenmeye açık olmaları yanında gençliklerinin de kendilerine kazandırdığı dinamizmin sonucu halkımızın yurtsever mücadelesinde yerini aldığı ve alacağı görüşü ne kadar doğruysa, bu mücadeleye salt hümanist açıdan katılmış olduğunu sanmak da o denli yanlış olur. Çünkü, üretimde fiilen yer almasa da gençlik, kaçınılmaz olarak ekonomik ve bunun doğurduğu sosyal ilişkilerden son derece etkilenmektedir. Başka bir deyimle en azından kütükime katılmakta ve bunu y. b. bilmek için bağlı bulunduğu sınıf ve tabakanın olanaklarından yararlanmak zorundadır ki, bu da onu dolaylı da olsa ekonomik ilişkilerin içine sokar.

Bu kısa tanımdan sonra, üniversite gençliğinin uluslararası emperyalizm ve ülkemizdeki çeşitli sınıflarla olan ilişki ve çelişkilerini de özetle incelemek gerekir. Yalnız burda emperyalizm derken ne soyut bir kavram ne de eski ve yeni sömürgelerde olduğu gibi her adım başında yabancı askerlerin kol gözdiği bir emperyalizmi anlamamak gerekir. Kapitalizmin en yüksek ve son aşaması olan emperyalizm, günümüzde çok uluslu şirketler biçiminde, yerel tekelci ortaklarıyla birlikte tüm geri kalmış ülkelerin halklarını (ve bu arada kendi halklarını da) en az eskisi kadar inefsizce sömürmektedir. Ancak, emperyalizmin geri kalmış ülkelerde askeri egemenliğinin olmadığını sanmak büyük bir yanlışlıktır. Halkın tepkisi yüzünden eskisi kadar göze batmaktan çekinen emperyalizm, bu hâkimiyetini askeri paktlar, üs anlaşmaları vs. ile yürütmeye çalışır, halkın devrimci uyanışı iyice hız kazandığı zaman ülke içi faşizmi getirir, ancak halkın seli bu şekilde de durdurulamazsa gerçek yüzünü gösterip Vietnam ve Güneydoğu Asya da olduğu gibi doğrudan doğruya silahlı kuvvetlerini öne sürer. Fakat bütün bunlar dünya halklarının devrimci ateşini söndürmek şöyle dursun, emperyalizmin kesin yenilgisini sağlayacak olaylardır. Çağdaş tarih bize bunun birçok örneğini vermiştir ve vermeye devam edecektir. Tekrar konumuza dönecek olursak, hiçbir zaman unutmamamız gereken bir gerçek, yerli tekelci sermayenin uluslararası emperyalizmin tamamen güdümünde olduğudur.

Ülkemizdeki yüksek öğrenim gençliğinin büyük çoğunluğu yoksul sınıf ve tabaka kökenlidir; yani küçük burjuvazinin çeşitli kesimlerinden (küçük esnaf, memur, az topraklı köylü, vs. gibi) ve az sayıda işçi sınıfından gelmektedir. Böyle bir üniversite gençliğinin tüm yaşantı koşulları, biraz daha üst düzeyde olsa bile, bağlı olduğu sınıf ve tabakaların yaşantı koşullarından ayrı değildir.

Somut rakamlar vermek gerekirse devlet üniversitelerinden birinde parasız okuyan (devletin üniversite bütçesi: i yoksul halktan aldığı vergilerle oluşturduğunu düşünürsek halkın okuttuğu) bir üniversite öğrencisi ayda ortalama 400-600 lira ile geçinmeye çalışır. Bu miktarın 339,50 lirası (her öğrencinin aldığı büyük bir iyimserlikle kabul ederssek) Kredi ve Yurtlar Kurumu'nun öğrencilere verdiği borçtur. Yani gene devletin, dolayısıyla yoksul halkımızın verdiği paradır. Bundan başka öğrenciye ailesinden ayda 100-250 lira arasında para gelir. Böylece 400-600 lirayı bulan bir aylık gelirin ne şekilde harcandığını bir kez daha görelim: En az 60 TL vererek bir yurttan kalan öğrenci, normal bir gıda rejimi sürdürmek isterse (zira öğrenimi sırasında kendisinden çok şey istenmektedir) yurt ve okul yemekhanelerine ödediği para 400-500 TL.yı bulur. Bunlara ayda ortalama 30 TL. yol parası ve 50 TL. okul araç ve gereç masrafını eklerssek, aylık gelir ortalamasına varmış ve hatta bunu aşmış olduğumuzu görürüz.

Şu sıralarda, her öğrenciye kredi verileceği ve miktarın 500 TL. sine yükseltileceği sözü dolaşıyor. Ancak yeni gelen zamların piyasa fiyatlarını ne şekilde etkileyeceğini düşünürsek, değişen hiç bir şeyin olmadığını görürüz.

Bundan çıkan sonuç şudur: Üniversite öğrencisi giyinmeye gerek görmeyen, eğer sigara içmek gibi bir lüksü (I) varsa yemeğinden kısıntı yapması zorunlu olan, hele hele sosyal hayatı hiç olmaması gereken bir mahlûktur.

Bütün bunlara karşılık, üniversite öğrencisinin mensup olduğu sınıf ve tabakaların hayat şartları daha mı iyidir? Aksine içinden çıktığı çevresi üniversite öğrencisinininkinden daha zor şartlarla karşı karşıyadır. Bu yüzden gençliğin halkımızla hiç bir ilişkisi yoktur. Ve gene bu yüzden biz biliriz ki: Gençliğin sorunları, halkımızın tüm sorunlarından ayrı değildir ve HALKIMIZIN SORUNLARI GENÇLİĞİN SORUNLARIDIR.

Uluslararası emperyalizm ve onun yerli tekelci ortakları ise, üniversite sıralarındaki gençlere, diplomalarını aldıkları zaman toz pembe bir hayata kavuşacaklarını fısıldayıp onları kendi sınıflarına alacaklarını vaat etmektedirler. Ancak, Türkiye'nin cılız ve bağımlı kapitalizmi yüzünden üniversite mezunlarının bir çoğunun iş bulamaması, ve diğer taraftan bu ekonomiye bağlı tamamen yetersiz bir öğrenim sistemi ile her yıl üniversite kapılarında yüzbinlerce lise mezununun geri çevrilmesi ülkemizin az gelişmişliğinin başka bir göstergesi haline gelmesi bir yana gençliğin, tekelci sermayenin "Gel, içinden çıktığın sınıfa birlikte sömürelim" şeklindeki teklifine, nasıl karşılık verdiğini çok yakın bir geçmişte gördük, ve göreceğiz.

Emperyalizmin köpekliğini yapmayı kabul eden birkaç kişiyi bir yana bırakırsak (onları gençlikten saymıyoruz), yüksek öğrenim gençliği halkımıza kendi yurdunda yaşama hakkını bile tanımayan, ülkemizin her türlü kaynaklarını alebildiğine gasp eden ve halkımızın sefaletine mahkûm eden emperyalizmin ve onların yerli uzantılarına karşı ancak, halkımızın yanında savaşarak cevap verir. Zira o bilir ki, kendi çıkarları ve geleceği, halkımızın çıkarları ve geleceğiyle özdeşdir. İşte bu yüzden: **GENÇLİK BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ KAVGASINDA EMERKÇİ HALKIMIZLA OMUZ OMUZADIR.**

Böylece, halkın sorunlarını benimseyip onun yanında yer alan gençliğin bu atılımına mani olmak için egemen güçlerin çıkarttığı Gerici Üniversiteler Kanunu ve gerici yönetmelikler, onları kurtarmaya yetmeyecek, Demokratik Üniversite Mücadelesi ile egemen güçlerin bu girişimini de boşa çıkaracak olan gençlik, halkın mücadelesine katılmakta bir an olsun geri kalmıyacaktır. Bu yüzden her zaman bilelim ki: **DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE MÜCADELESİ, HALKIMIZIN BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ MÜCADELESİNİN KOPMAZ BİR PARÇASIDIR.**

SERMAYE OLİGARŞİSİ-ÜNİVERSİTE OLİGARŞİSİ.

Bir ülke emperyalizmin tahakkümü altında, doğuşundan batısına, kuzeyinden güneyine, kısacası iligine kadar sömürülüyorsa, o ülkedeki eğitim sistemi de sömürü düzenini sürdürmek is toyenlerin bir aracı olarak kullanılır. Böylece sistemin önemli bir halkasını oluşturan Üniversite, ülkemizde de bu kaideyi bozmayarak, egemen güçlerin kontrolü altında kurulu düzenin idelolojisine göre eğitim verme özelliğini daima taşımıştır. 1839 Gülhane Hatt-ı Mümayânü ile ülkemizde tohumları atılan sömürge eğitimi, batının emperyalist ülkelerine bağımlı bir eğitime dönüşerek günümüze kadar gelmiştir.

Bu züden sokulmuş ülkelere, toplumun kendi bilgi ve güçleriyle varolma bilinçleri yokedilmekte, halkın kültürü planlı bir şekilde öldürülmektedir. Bu yapı içindeki Üniversite de (eski deyimle İlmiye Kuruluşları) halktan kopup hakim sınıflarla bağlarını kuvvetlendirdikçe, dışardan ithal edilen bilgi ve teknolojinin satıldığı açık pazarlar durumuna gelmiştir. Bu Kurumlardaki eğitim günümüzde de, egemen güçler tarafından her dönemde kendi çıkarları doğrultusunda sürdürülmekte, böylece ithal malı bilgi ve formüllerin ezberlenmesinden öteye gidememektedir.

Bu ortaçağ medrese kalıntılarındaki öğretiyeye karşı çıkan yurtsever hocaların yurt sorunlarını inceleme ve araştırma isteklerinin nasıl bastırıldığı ve bu bastırılış sırasında, üniversite oligarşisinin egemen sınıflarla nasıl bir işbirliği içinde olduğunu her dönemde görmüşüzdür. Bugün sermaye oligarşisi-üniversite oligarşisi o kadar belirgenleşmiştir ki, her gün bur, uva mecmualarının sosyeta sayfalarında, akademik ünvanları sadece ticari ilişkilerde güven kaynağı olan, bilimsel çalışmalardan tamamen yoksun, halka neresinin açık olduğu bilinmeyen şirketlerin binlerce lira aylıklı üniversite ağalarının, uluslararası sermayenin Türkiye'deki çömezleriyle birlikte kadch tokuşturan fotoğrafları çarşaf çarşaf yayınlanmaktadır.

Ayrıca sermayenin sömürsünü hukukileştirme ve bu sömürünün mutemetliğini, yapmakta gerektiği zaman da "sayın muhbir vatandaşlık" görevini layıkiyla yerine getirmekte olan ve Üniversite senatolarını, mütevellî heyetlerini ve dekanlıkları teşkil eden öğretim üyeleri, bu ikili ittifakı gözler önüne sermekte bize yardımcı olmaktadırlar. Bütün bunların dışında öğretim müesseseleri de çelişkili bir bütündür. Yukarıda sıralanan işleri becerabilen öğretim üyelerinin sayıları aslında oldukça azdır. Ama başlarını, arkalarındaki güçlerin desteğiyle tutmuşlardır. Fakat bu azınlığın dışında kalan yurtsever ve gerçekçi öğretim üyelerimiz en az öğrenciler kadar bu kişilerin, bu davranışlardan (!) zülmünden zor durumlara düşmektedirler.

Bu zöde bilim yuvalarına girme mutluluğunu (!) kazandığı zaman yüksek öğrenim genci, ülkesindeki çarpık kapitalizmin ufuklarıyla karşılaşmaktadır. Hele öğretici kadronun, emperyalizmin emekçi halkı soymadaki ustalığını, eşitsizliği, baskı ve zulmü doğuran nedenleri kendisine bilimsel kanun ve sistemler diye yutturmaya çabalaması, öğrenci ile üniversite arasındaki çelişkiyi arttırmaktadır.

Öğrencilerin, sorunlarını tüm düzensel yapı içinde değerlendirmeleri sonucunda, kendi sorun ve çıkmazlarının daha iyi bir eğitim sisteminde çözümlenebileceğini ve bu çağdaş eğitimin de, daha ileri bir toplumsal yapıda gerçekleşebileceği gerçeğini kavramaktadır. Yani kendi sorunlarını, kişisel ilişkiler çerçevesi içinde çözümlenmeye kalkışmamakta, tüm toplum düzeni ile, sebep-sonuç ilişkisini kur bilmektedir.

Günümüzde üniversite öğrencisi, eğitimin, bir toplumda egemen olan sınıflara uygun olarak biçimlenen bir araç, yüksek öğrenimin de bu aracın bir parçası olduğu gerçeğini kavramıştır. Bu gerçeği, ne vatan millet odobiyatları, ne emperyalizmin son model yozlaştırma metotları, ne de sun'i olarak kurdurulan "öğrenci dernekleri" örtebilirler.

ÜNİVERSİTELER KANUNU - YÖNETMELİKLER - SOMUT UYGULAMALAR.

Ezilen halkımızın çeşitli kesimlerinin, sömürüye karşı çıkmaları ve buna karşı emperyalizme bağımlı tekelci sermayenin, kısa sürede aşırı derecedeki sermaye birikimi ile ortak pazar ülkelerinin sermayedarları seviyesine erişip onlarla boy ölçüşme hayaliyle sömürüye hız vermeleri baskı rejimini getirdi.

Düzen çakrının kimin yararına ve nasıl iktidârini açıkça gören, bu işleyişin değiştirilmesi gereğine inanan toplumun uyanık bir bölümünü susturmak ve etkisiz hale getirmek, elbetteki egemen güçlerce ihmal edilemezdi. Böylece, Üniversiteler Kanunu, 12 Mart sonrası devrimcilere ve halkımıza uygulanan faşizan baskıların ve basta Anayasa değişiklikleri olmak üzere çıkarılan tüm anti-demokratik yasalar zincirinin bir halkası olarak karşımıza çıktı. Üniversite gençliğine uygulanan bu baskı, bilinç düzeyi ileri çizgiye ulaşan öğrencilerde daha da yoğunlaştı.

Nitekim: "...zabita, suçların ve suçluların kovuşturulması için, herhangi bir davet ve izne bağlı olmaksızın, üniversite binalarına ve eklerine her zaman gerebilir. Bu takdirde giriş sebebinin niteliğine göre ilgili Üniversite rektörlüğü veya bağımsız fakültelerin dekanlığı teşebbüsten haberdar edilebilir." ve üstelik "İlgili kurumlar, kovuşturma dolayısıyla zabita kuvvetlerine, gereken her türlü yardım ve kolaylığı göstermekle yükümlüdür" derken, ders sırasında polisin, yaka paça bir öğretim üyesini veya bir öğrenciyi götürmesini meşrulaştırmış olmaktadır. Bundan böyle Üniversite Özerkliğinden dem vurmak, kargaların bile güleceği bir iddiadan öteye gitmez.

Diğer maddeler de göz önüne alınırsa (Üniversiteler üstü kuruluşlar; yüksek öğretim kurulu- madde 4,5,6-, üniversite denetleme kurulu-madde 7- üniversiteler arası kurul- madde 9- üniversite idare örgütünün tamamen ikinci plana itildiği görülür. Bu ise sermaye saltanatının tedirginliğinin bir sonucudur.

Böylece "Toplumlar sınıflı olduğundan, yasalar da belirli bir hâkim sınıfın veya sınıflar koalisyonunun iktidarını perçinlemek ve çıkarlarını sağlam kazığa bağlamak amacını taşır." gerçeği bir kez daha ispatlanmış, yukarıdaki gibi bir çok, halk yararına olmayan, anti-demokratik kanun tezgâhlanmıştır.

Bütün bunlardan başka, sıkıyönetim direktifleriyle, bazen disiplin yönetmeliklerinin sünger gibi ifadelerinin elastik yorumları gerekçe gösterilerek, kimi zaman da hiç gerekçe gösterilmeksizin, üniversite, tarihinde görülmemiş bollukta bir ceza dağıtımına sahne oldu. Hazırlanıp sınava girmeye gelen öğrencilere sınav kapısında, aylarca önce verilen cezalar tebliğ edildi. Amaç ortadaydı: baskı rejimindeki sıkıyönetim mahkemelerinin verdiği cezalarla zaten zor durumlara düşen öğrencileri okuldan tamamiyle uzaklaştırmak....Ve üniversiteler, danıştay kararlarını hiçe sayan, yönetici kadrolar tarafından yönetilmeye devam etmekte, bu durumlara karşı çıkan yurtsever öğretim üyeleri ise ya mahkeme köşelerinde, ya danıştay kapılarında ya da yurt dışında çile doldurmaya mahkûm edilmektedir.

Yönetmelikler ve Pratikteki sonuçları:

Son yıllarda üniversite ve akademilerde bir yönetmelik furyası almış yürümüştür. Öğretim süresi dört yıl olan bir okulda 3-4 yönetmeliğin uygulandığı çok sık görülen bir olay olmaya başladı. Bunun nedeni ise üniversite ve akademi senatolarının ülke koşullarına uygun yönetmelikler hazırlamaları yerine, her dalda olduğu gibi bu konuda da ithal işlemine girişmeleridir. Uygulamada binbir aksaklığı görülen bu ithal malı yönetmeliklerde her geçen gün yeni bir değişiklik yapmak zaruret halini almıştır. Böylece hangi öğrencinin hangi yönetmeliğe bağlı olduğunu bulun çıkarmak saatler süren uğraşları ve peşinden bir yığın haksızlıkları beraber getirmektedir. Örneğin akademilerde, gerici Üniversiteler Kanunu'na uygun olarak öğrenci temsilcileri seçimlerinin yapılmasına rağmen, yüksek okullarda bu bile yapılamamıştır. Anti demokratik bir uygulama söz konusu olduğu zaman gerici üniversiteler kanunu öğrencilerin gözüne sokulurken,

çok saçma hükümlerle bağlı olmasına rağmen (Madde 58: Öğrencilerle ilgili konularda gereken hallerde ve fakülte kurulu karar verdiği takdirde dinlemek amacıyla bir öğrenci temsilcisi seçilir. Temsilci, fakülte yönetim kurulunun gözetimi altında yılda bir kere fakülte öğrencilerinin en az %60'ının iştirakiyle yapılacak seçimlerde gizli oyla ve bir yıl süre için seçilir. Temsilci seçilebilmek için ilgili sınav yönetmeliğine, normal süre içinde sınavlarını başarmış olmak, adli veya inzibati bir ceza almamış olmak gerekir.) bu konuda nedense öğretim üyelerinin ve müdürlerin sesi soluğu çıkmamaktadır.

Bütün bunlara rağmen bilinmelidir ki fikirler hiç bir zaman polisiye tedbirlerle engellenemez. Hele bunlar, susturulmak istenen insanların özlükleri ise onlar kendilerine çok daha etkinkarallar buhr ve yayılırlar. Bu yüzden gençliğin mücadelesi de, bütün baskı tedbirlerine rağmen devam edecektir.

Gençliğin demokrasi ve bağımsızlık mücadelesine katkısı:

Bizlerin çok iyi bildiği gibi, "gençlik sınıf değildir" olgusunu teslimiyetçiliklerine kalif yaparak yurtsever Üniversite gençliği ve onun kavgasını halkımızın demokrasi mücadelesinden soyutlamak geri bıraktırmak isteyen pasifist, teslimiyetçi unsurların çabaları bu görevin yerine getirilmesiyle mutlaka yenilgiye uğrayacaktır. Tüm ezilen ülkelerde emekçi halk-gençlik dayanışmasını engellemek ve provoke etmek istekleri hüsrana uğramış, gençlik kendi kavgasını, halkın demokrasi düşmanlarına karşı verdiği kavgayla ayrılmaz bir şekilde birleştirmiştir. Ülkemizde geçen dönemlerde ürünü, aracıya tefeciye kaptırılan köylüyle, iş-gücü sarı sendikalar tarafından insafsızca fabrika patronlarına satılan işçiyle, kıyıya uğrayan öğretmenle, montaj sanayinin usaklığını yapmaya zorlanan teknik elemanla gençlik tam bir dayanışma örneği vermiştir.

Bizlerin, örgütlü olarak demokrasi düşmanlarının halkımıza uygulayacağı baskı, terör ve tertiplere karşı, halkımızla birlikte dindik karşı durmamızı, provokasyon olarak nitelendirenler, emperyalist köpeklerin saldırısına halkımızın varında göğüs geren, özgülük bayrağının yükseklerde dalgalanması için mücadele eden, gençliğin kavgasını emperyalizmin oyunu savan perici unsurlar, özünde, bizlerden işçinin köylünün ezilmesine evet dememişi istemektedirler.

Tıpkı yo, gençliği "gençlik herşeydir, herşeyi yapar" yanılığını iyi kavramıştır. Bizler gerçek demokrasi mücadelesinde öncülüğün işçi sınıfının üstüğünü, öncü sınıfın mücadelesinin içinde gençlik-emekçi dayanışmasının güçlendirilmesi gerektiğini gayet iyi bilmekteyiz. Gene bilmekteyiz ki, çağımız zulüm halkların kurtuluş çağıdır. Demokrasi savaşlarının verildiği çağdır. Yani, toprak, ökmek, insanca yaşamak için, çöken emperyalizme son kursunun sıkıldığı çağdır.

Böyle bir çağda bir Latin Amerikalı genç, bir Asyalı genç, kondisinin ilerde sömürü jüzeninin bekçisi olmasını istemeyecek ve salt bir Üniversite öğrencisi olarak kalmıyacaktır. Bütün bunların bilincine varan Türkiye genci çağının gencidir.

Bizlere yapılacak en büyük provokasyon yüksek öğrenim gençliğini üniversitelerin köhnemiş duvarları arasına kıkıştırmaktır. Gençliğe uygulanacak bu tür tertipler, oyunlar boşa çıkacak, sonunda zafer halka ihanet eden teslimiyetçi pasifist cephenin değil, emekçi halkla bütünleşen yurtsever gençlik cephesinin olacaktır.

Yüksek Öğrenim Gençliğinin demokratik talepleri derhal gerçekleştirilmelidir!

1) Üniversite ve akademilerdeki öğretim sistemi ülke koşullarına uygun ve halk yararına değiştirilmeli; bilim ve teknik halka açılıp, halktan vane kullanılmalıdır.

- 2) Üniversitelerden polis derhal çıkarılmalıdır.
- 3) Egemen güçlerin her dereceden örgütleri köşe başlarını tutmuşken, öğrencilerin ve halkımızın teşkilatlanmalarına engel olan, düşüncelerini serbestçe ifade etmelerine fırsat vermeyen kanun ve yönetmelikler değiştirilmelidir.
- 4) Öğrenciler mutlak surette yönetime katılmalı, söz ve oy sahibi olmaları temin edilmelidir.
- 5) Öğrencilerin ekonomik ve sosyal sorunları çözüme ulaştırılmalı, sosyal ve kültürel ilişkilerini geliştirme olanağı tanınmalıdır.
- 6) Üniversiteleri orta öğrenim seviyesine indiren ev ödevleri ve çok masraflı projeler kaldırılmalı veya öğrencilerin sosyo-ekonomik şartlarına uygun hale getirilmelidir çünkü çok masraflı ev ödevleri ve projeler öğrenciler tarafından karşılanamadığından geniş bunalmalara sebep olmaktadır.
- 7) Akademi ve yüksek okullarda mediko-sosyal hizmetlerinden yararlandırılmalıdır.
- 8) Üniversitelerde polis-faşist komando işbirliğine son verilmeli, önceki uygulamaların zihinlerde bıraktığı duygu ve düşünceler böylece silinmelidir.
- 9) Yüksek okullardaki taksit meselesi halk yararına bir çözüme kavuşturulmalı ve parasız öğrenim her dalda sağlanmalıdır.
- 10) Akademi ve Üniversitelere bağlı yüksek okulların yönetimine köklü çözümler getirilmelidir. Bugünkü haliyle yönünde; akademi ve üniversitelere ne tam bağlı oldukları, ne de özerk okullar oldukları belirsizdir. Bu durum ise uygulamalarda yöneticilerin keyfi davranışlarını peşinden getiriyor.
- 11) Üniversitelerdeki kürsü despotluklarına son verilmelidir. Asistanlar yönetiminde ve diğer konularda: düşüncelerini özgürce söyleyebilmelidirler. Eski ilke zihniyetiyle asistanların çile çekmelerine elbirliğiyle son vermeliyiz. Bilimsel yeteneği yerinde olmasına rağmen şahsi ve ideolojik karşı duruşlar yüzünden üniversiteleri terke mecbur edilenlerin sayıları kabardır.

KISA HABERLER VE YORUMLAR

1. ZAM VE BAZI GERCEKLER

Son zamlar yoksul halk kitlelerinin yaşamlarını büyük ölçüde etkilediğinden ve gerici sermaye partilerine politik yatırım imkanı tanıdığından basında ve kamu oyunda hala etkisini sürdürüyor. Hükümetin politikasına yakın gazeteler zamları hakkı bulmaya çalışırken, gerici basın sürüyle ateş püskürüyor.

Çağımızda enflasyon, emperyalist sömürünün kamufle edilerek yoğunlaşan sömürü biçimidir. Tekeller üretilen meta'ı stok edip yani piyasaya sürülen mal miktarını (arzı) azaltıp, pızlı fiyat artışlarıyla aşırı kârlar elde etmek için sürekli enflasyonu körüklerler. Pahalılığın nedeni ise kısaca ve basit bir deyimle arz-talep arasındaki bu dengesizlikten kaynaklanır. Aslında ucuzluk ve pahalılık izafi kavramlar olduklarından zamlar hiçbir zaman hayat pahalılığını etkileyen tek faktör olamaz. Kitlelerin gelir artışları daha doğru bir deyimle satın alma gücünün artması ile ihtiyaç maddelerindeki fiyat artışları (zamlar) arasındaki dengesizlik pahalılığı yaratır. Bu nedenle kitlelerinin alım gücünü artırmak iktidarların sınıfsal niteliklerine göre farklı çözümler getirir.

Hükümetin bugüne kadarki politikasından anlaşılacağı kadarıyla yenilmek istenenin, gelir artışlarının yapılan zamlarla elde edilecek fondan finanse edilmesi yönteminin benimsenmesidir. Bu nedenledir ki, zamlar yüksek olanlarda tutulmuş ve bilhassa devletin kendi işletmeyle ürettikleri mallara yaptığı önemli zamlar dikkat çekmiştir.

Yukarıda anlatılmak istenen politika ile halktan aşırı zamlarla toplanan finansman kaynakları yine halka verilse bile yoksul halk kitlelerinin alım güçlerinde eskiye nazaran hiçbir değişiklik olmayacaktır. Aksine egemen sermaye çevreleri kapkaççı ve tekelci egemenlikleriyle kârlarına yeni kârlar katacaklardır.

